

körut között.) Az ideiglenes rendezés alá kerülő utcák csoportjában vannak: a Füzes-utca, Szabadság-tér (a Füzes-utca és Szécsi-utca között), a Dáni-utca, a Dorozsmai-sor, a Teréz-utca és Téglagyár-utcaig, a Damjanics-utca, valamennyi régi kőanyaggal; a a Festő-utca a Kálmán- és Maros-utca között aszfaltjárdával, ugyiszintén a Sajka-utca is, míg a Kecskeméti-utca és Tárogató-utca II. szakaszát idomított kővel burkolják. Az 1913. évi kövezési program *összes költsége 618567 korona*. Az előadó arra kérte a közgyűlést, utasítsa a tanácsot, hogy akkor, ha majd a technikai és pénzügyi akadályok leomlanak, a többi elsőrendű fontosságú utcarendezésekre nézve javaslatot terjeszthesse a közgyűlés elé.

A helyettes polgármester referálása után élénk vita kezdődött az utcák rendezése fölött. Elsőnek Kovács József dr. bizottsági tag szólalt föl, aki azt kifogásolta, hogy előbb kellene a csatornázást keresztülvinni és csak azután fogjanak hozzá a kövezéshez. A legrosszabb gazdasági elv — mondotta, — hogy folyton köveket ad el a város és folyton telkeket vesz. Ha a köveket megtartaná, sokkal jobban jönne ki, épp úgy, mint ahogy drága pénzért telkeket vásárol és kiderül, hogy nem is használhatja föl. Mint most is a tűzéraktanyánál. A város telket vett a tűzéraktanyára céljaira és most hoppon maradt, mert nem az kell a hadtestparancsnokságnak, hanem...

Lázár György dr. esenget: A kövezési programhoz tessék hozzászólni!

Kovács: Én csak ezzel is kidomborítani kívántam, hogy ha a köveket nem adnánk el, nem kellene drága pénzért visszaszerezni és hozzá még nem is alkalmasak az utcák burkolására. Kifogásokat emel az aszfaltozás és a Magyar Aszfalttársaság munkái ellen.

Bokor Pál helyettes polgármester reflektál Kovács József dr. szavaira. Cáfolja az állításait és azt mondja, hogy aki objektíve vizsgálja a dolgokat, meggyőződhetik ezen állítások ellenkezőjéről, mert sem az nem felel meg a valóságnak, hogy a város olcsóért eladja és drága pénzért szerzi vissza a kőanyagot, sem pedig az, hogy a Magyar Aszfalttársaság munkálatai rosszak. A kő-

anyagot éppen a megtakarítás szempontjából adja el a város a vállalkozónak, hogy ezáltal is olcsóbb költségvetést érjen el.

Kormányos Benő dr. megjegyzi, hogy a Magyar Aszfalttársaság mostanában mindig precízen végzi el a munkálatokat és nem lehet kifogást emelni ellene. A fölszólalásának azonban nem ez a tulajdonképpeni célja. Kiegészítő indítványt kíván tenni a tanács javaslatához. Azt tapasztaljuk — mondotta — hogy az egyes utcákat kövekből, téglából össze-vissza burkolják és nincs semmi rendszer, amely a munkálatokat közelebbről irányítaná. A kiegészítő indítványa az, hogy elvileg mondja a közgyűlés, miszerint a *nagyköruton belül minden járda aszfalttal burkolandó*.

Dobay Gyula dr. szóváteszi, hogy a kövezési program sok elsőrendű fontosságú utca és tér rendezéséről egyáltalán nem gondoskodik. Követeli a Szent István-tér rendezését, ahol a víztorony miatt igen sok idegen megfordul, de az a tér mégis egyik *legelhanyagoltabb része Szegednek*. Ugyanilyen állapotban van az ujszegedi Temesvári-ut, a mely központi utvonala ennek a városrésznek. Ezt is be kell illeszteni a kövezési programba.

Tóth Mihály, Falta Marcel, Kiss Gyula, Tóth Imre és Boross József dr. bizottsági tagok rövid felszólalásai után az elnök a vitát berekeszti. Majd a következőket mondja:

Azt látom, hogy a közgyűlés tulajdonképp többsége a tanács javaslatát elfogadja...

— Ugy van! — hangzik minden oldalról.

... ennél fogva az 1913. évi kövezési programot a tanács javaslata értelmében *minden változtatás nélkül elfogadottnak jelentem ki*. (Helyeslés.)

Több tárgy nem lévén, a közgyűlés ezzel végeződött.

— **Minisztertanács.** A kormány tagja ma délelőtt a miniszterelnökségi palotában Lukács László elnöklésével minisztertanácsra ültek össze, amelyen a kabinet valamennyi tagja részt vett. A minisztertanács, a mely folyó ügyekkel foglalkozott, délután fél kettőig tartott.

Békehangok mindenfelől.

— **Pasics nyilatkozata.** — **Szerbia engedményeket kínál az Adriai-kikötőért.** — **Jovanovics szerb követ Bécsben.** — **Megindulnak a tárgyalások Belgrád és a császárváros között.** — **A londoni békekonferenciát pénteken fejezik be, eddig a vitás kérdéseket simán elintézték.** —

(Saját tudósítónktól.) A Szerbiával való konfliktus annyira enyhült, hogy minden valószínűség szerint néhány nap múlva *közvetlen tárgyalás* fog megindulni a két ellenséges főváros: Bécs és Belgrád között. Bécs jelentések szerint ugyan Szerbia még nem mondott le az Adriai kikötőről, de engedményeket kínál ennek ellenében. Egy londoni jelentés viszont azt újságolja, hogy az osztrák-magyar-szerb konfliktus megoldódott. *Szerbia lemondott adriai igényeiről és elismeri Albánia függetlenségét*. Valószínű azonban, hogy a londoni lapnak ez az értesülése nem bir annyi alappal, mint a *bécsi* jelentések. Annyi bizonyos, hogy Szerbia harcias készsége csökkent és provokáló magatartását jónak látta félretenni.

Bécsből jelentik: A „Südslavische Correspondenz“ közli, hogy nagy a valószínűsége annak, miszerint a monarchia és Szerbia között fölmerült ellentétek hékésen fognak elsimulni. Szerbiának ezt a magatartását a belgrádi orosz és francia követek magatartása idézte elő, akik utóbb azt a tanácsot adták a szerb kormánynak, mérsékletet tanusítson. Az orosz és szerb követeknek e felhívása értelmében *Pasics* miniszterelnök hivatalos *nyilatkozatot fog tenni a közeli napokban s ez lesz a megoldás alapja*. Jovanovics bécsi szerb követ meghatalmazásának átadásakor audiencián jelen meg a király előtt, azután majd a külügyminiszternek bemutatja Szerbia javaslatait. Ezen az alapon indulnának meg a tárgyalások Bécs és Belgrád között.

Bécsből jelentik: *Massarik* képviselőt legutóbbi látogatása alkalmával arra kérte *Pasics* miniszterelnök, hogy közölje *Berchtold* gróf közös külügyminiszterrel Szerbia arra való készségét, miszerint jóviszonyba akar lépni a szomszédos monarchiával. Továbbá jelentse ki *Berchtold* grófnak, hogy ha a monarchia megadja az adriai kikötőt, Szerbia hajlandó a következő engedményeket tenni: 1. Kötelezi magát, hogy az Adriai-tengerhez vezető vasut kiépítéséhez szükséges anyagot a monarchiától szerzi be. 2. A háború után szükséges kölcsönt a monarchia pénzügyi piacain helyezi el. 3. A monarchia ipari érdekeit elsősorban figyelembe fogja venni. 4. Megújítja az 1917. évben lejáró kereskedelmi szerződést.

Massarik közölte ezeket a feltételeket *Berchtold* gróffal, aki kitérő választ adott. Ebből arra lehet következtetni, hogy a külügyminiszter ezeket a feltételeket *nem tartja elfogadhatóknak*.

Prága, december 19. A *Národní Liszt* belgrádi tudósítója beszélt *Pasics* miniszterelnökkel, ki az újságírónak ezt mondta:

— *A mi érdekünk, hogy a Balkánon legutóbb történt események után Ausztriával és Magyarországgal jó viszonyban éljünk, mert a monarchia sokat segíthet ne-*

Az asszony: Igen. Hát...? Hát aztán? Én független és szabad asszony vagyok, aki senkinek sem tartozik elszámolni arról, mit csinál és hogyan él. Én elmondhatnám magának, hogy ez az én dolgom... ez az én szerelmem tisztább és szentebb, mint akármilyen házasság, de nem mondom. Hanem azt kérdezem: miért érdekli magát ez az egész dolog? Miért bántja és miért boszantja magát ez az egész hír? Mi változott meg három nap óta?

A férfi: Semmi. Az igaz.

Az asszony: Hát akkor? Az erkölcs nevében van ellenem kifogása... az együttlétezésünk... a barátságunk ellen valamely aggodalma?

A férfi: Ugyan kérem!

Az asszony: Nem. Hiszen ezt tudtam. Ha én anélkül is nem lettem volna elég bátor, maga azzá tett volna. A hivatalos erkölccsel maga nem törődik. Az erkölcs tehát nem. De a szerelem sem. Maga soha egy percig nem volt belém szerelmes. Ugye nem?

A férfi: Nem.

Az asszony: Nem. És ez így volt rendszerben. Így volt helyesen. Barátok voltunk. Társak voltunk egy szép, nagy munkában. Maga soha egy percig sem nézett rám vágyakozó szemmel, férfi-tekinettel; és ez jól volt így. Különben is... úgy tudom... maga is mondta... ebben a tekintetben... el is volt... el is van foglalva...

A férfi: Igen.

Az asszony: Hát akkor mit akar? Miért veszi akkor tőlem rossz néven, ha én is élelem a magam életét? Mi különbség van kettőnk között? Miért nem tud igazságos lenni? Miért bont fel egy hasznos barátságot, miért szünt meg egy derék munkára való szövetséget, amelyre magának is szüksége van?

A férfi (fölkel, járkál, ideges, nem tud válaszolni).

Az asszony (kissé fájdalmasan): Hát jó. Ahogy akarja. Legyen vége az egésznek. Egy szép és munkás barátságnak... Magát nem lehet meggyőzni...

A férfi (nagyon kínosnak érzi a helyzetet, rága az ajkát és nem tud mit szólni).

(Hosszu, fájdalmas hallgatás.)

Az asszony (az energiája megfogyatkozott, meg van bántva, úgy érzi, megalázták, a hangja halk és sirós): Nem akar igazságos lenni. Nem tud igazságos lenni.

A férfi (megsajnálja és mert maga is most jön rá arra, mit érez voltaképpen, rögtön ki is mondja): Nézze... ne haragudjék rám.... Ez így van: — én csakugyan nem szerettem magát soha, én mindig csak barátságosan akartam magával élni. De minden férfi őrzője annak az asszonynak, akivel sokat van együtt. És belénk neveltek annyi mindent... És én is férfi vagyok. És amióta tudom, hogy maga szeret valakit és hogy az egész idő alatt, míg itt együtt voltunk, mindig szerette... találkozott vele... hazament hozzá, hogy most is hazamegy hozzá, amióta ezt meghallottam, rá se tudok nézni magára...

Az asszony (kétségbeesve, megsebezve): De miért? Mi különbség van kettőnk között? Miért nem éreztem én soha azt, miért nem csökkentette az én barátságomat az, hogy magának más asszonyokkal van dolga, hogy innen más asszonyokhoz megy és ha idejön, más asszonytól jön? Mi különbség van kettőnk között?

A férfi: Csak az a különbség, csak az a kis különbség van... csak az a rettenetes nagy különbség van, hogy én férfi vagyok és maga asszony.